

Надвесена отъ прозореца, младата жена гледа съ любопитство непрекъснатата шумна върволица отдолу. Влагата става по-студена, тя се дръпва за минута, загръща се въ плетенъ розовъ шалъ и отново се облѣга на прозореца. Отвреме на време по лицето ѝ пробѣгва едва забележима усмивка: нѣкой мжжъ отдолу минава и тайничко ѝ кимва. Това е Тинка, камериерката на „Централъ“, позната почти на всички въ града. Нейната подстригана руса глава, съ голѣми кафяви, лѣниво-добродушни очи, съ бѣла и чиста кожа на охранена жена, изпъква съ розовия шалъ въ тъмната рамка на прозореца, като ония голѣми цвѣтни образи, залепяни по латернитѣ.

Единъ старъ изкалянъ автомобилъ, отрупанъ съ куфари, човали и бохчи, спира съ ревъ отсреща, до агенцията. Отвжтре слизатъ единъ следъ другъ измачкани хора, снематъ багажи, помайватъ се, объркани въ навалищата. Тинка гледа отгоре, и изведнажъ си спомня своето пристигане, преди две години. Бѣше сжщо такъвъ дъжделивъ день. До нея стоеше стражаръ, бѣше ѝ страшно и срамно. После,